

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Verna - A Dominica Septuagesimæ, ad Dominicam SS. Trinitatis

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Feria 3. De nostra subjectione sub potestate Christi. Dedisti ei potestatem
omnis carnis. Quo magis Christo subiicimur, eò magis erigimur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44214

dem ut per scientiam intelligatur Discretio & Prudentia. Deinde verò etiam petita seu intelligentia eorum, quæ spectant ad cognitionem Domini Jesu. Quid enim doceas, quod ignores; aut quomodo fructuosè doceas, nisi prudenter discernas, quid, quibus, uti, quando? Quod præclare sanctus Gregorius in hæc verba Job, *Quis dedit gallo intelligentiam?* GALLO, inquit, intelligentia desuper tribuitur, quia Doctori veritatis Virtus discretionis, ut noverit quibus, quid, quando, vel quomodo inferat, divinitus ministratur. Non enim una eademq; cunctis exhortatio conv. nit, quia nec cunctos par morum qualitas astringit. Saepè enim aliis officium, qua aliis prosunt. Vide quæ plura profectur. Quem in sensum rectè etiam sanctus Bernardus, facillimè Zelo tuo spiritus illudet terroris, si scientiam negligas: nec habet callidus hostis machinamentum efficacius ad tollendam de corde dilectionem, quam si efficere possit, ut in ea incautè & non cum ratione ambuletur. Itemq; alibi, *Imporrabilis, ait, absque scientia est Zelus, ubi ergo vehemens amulatio, ibi maxime discretio est necessaria qua est ordinatio Charitatis. Semper quidem Zelus absque scientia minus efficax, minusque utilis invenitur, plerumque autè & perniciosus valde sentitur.* Hoc est denique, quod Apostolus de Judæis dicebat, *Emulationem quidem Dei habent, sed non sciendum scientiam.* Non est hoc amulari Deum sed seipsum.

III. PUNCTUM.

SIC ergo Scientia & Zelus coniungi debent ad clarificandum Dominum Iesum, ut nisi simul coniungas, nihil efficias. Sic defectu scientiæ

corrigitur ille, cui dicitur, *Quia tu scientiam repulisti, repellam te, ne facer dotio fungaris mihi.* Defectu autem Zeli arguuntur ij, quibus Apostolus, *Et vos inflati estis, & non magis lucrum habuistis, ut tollatur de medio vestrum, qui hoc opus fecit!* Ab utroque ve ò simul conjuncto præclare commendatur celebris ille Apostoli discipulus Apollo nomine, de quo sic in actis Apostolorum: *Hic erat edoctus viam Domini, & fervens spiritu loquebatur, & docebat diligenter ea, quæ sunt Iesu.* Expende accuratè quænam ea sint, quæ sunt Iesu: an illa probe teneas, an loquaris ferventer, & communices, quibus oporteret, seu ex officio, seu ex Charitate? Si quidem ita est, dic cum Apostolo, *Deo gratias, qui semper triumphat nos in Christo Iesu, & odorem notitiæ suæ manifestat per nos in omni loco, quia Christi bonus odor sumus Deo, in iis, quò salvi sunt; & in iis qui pereunt.* Si verò deficiis, gemè cum Propheta: *Væ mihi, quia tacui; accendatur velut ignis Zelus tuus.* Frequenter illud repete, quod Christus Dominus conjunctimq; cum illo vehementer oblecta: *Pater, venit hora, clarifica filium tuum, ut filius tuus clarificet te.* Innotescat toti mundo, Scythiis & Barbaris, Cannadenis, & quibusvis gentibus, populis, linguis, & nationibus; *Innova signa, & immuta mirabilia.* Glorifica manum & brachium dextrum. Suscipia predicationes, quas locuti sunt Prophetae priores: Sic quondam sapiens, à quo illud postremum audies. *Eris eruditus in omnibus, & probabilis in conspectu omnium virorum.*

Vide in 1. parte, hanc inter alias, Veritatem.

Nemo minus sibi Christum servat, quam qui magis sibi soli servat.

FERIA TERTIA.

DE NOSTRA SUBIECTIONE

Sub potestate Christi. Ad hæc eius Verba.

Sicut dedisti ei potestatem omnis carnis, ut omne quod dedisti ei, det eis vitæ æternam. Ioa. 17.

VERITAS PRACTICA.

Quò magis Christo subicimur, eò magis erigimur.

RATIO EST, Quia eò magis erigimur, quo pro-

pius ad finem nostrum supernaturalè accedimus. Sed eò propius accedimus, quò Christo magis subicimur.

Ergo & eò magis erigimur. Et tamen non vis subijci.

I. PUN-

I P U N C T U M.

NON est dubium, quin Potestas Christi Domini, sit potestas divina, & proinde universalis, & quanta potest esse maxima & perfecta. Cogitari tamen hic potest certa quaedam potestas, quam sibi ut homini datam, ait à Patre, *ut omne, quod dedit ei, det ei vitam aeternam*; nempe potestas regendi animas, ad beatam illam vitam, & ducendi unamquamque ad finem suum supernaturalem; per media five gratias, quas illi ordinat & praescribit. Sic enim ut Redemptor & Salvator animarum de singulis particulatim disponit, sicut Architectus de lapidibus, quos parat & exequat ad aedificium. Sic sanctus Augustinus explicans illud Psalmistae, *Aedificans Ierusalem Dominus, dispersiones Israel congregabit. ILLO, inquit, sanguine collegit dispersiones Israel, collecti sunt dispersi, ut in manu artificis ad aedificium formarentur.*

Ps. 146.

Et verò Natura nostra depravata illi resistit potestati, resistendo gratis, quibus nos regit & dirigit ad gradum perfectionis, quod ipse nos destinavit; Neque id tantum in sensualibus, sed & etiam in spiritualibus nisi advertamus, divinae eius Directioni nos ipsos opponimus, quoties eius ductum non sequimur meditando, communicando, loquendo, aut quidvis aliud operando; sed potius impulsu quodam humano & particulari ad ea ferimur, vel ad eum modum illa tractandi, quem forte nolle, *Utsque quo non vis subijci mihi?*

Exod. 10.

Ad hanc Subjectionem promovendam opportuna est Veritas modò expendenda, quâ monemur nostram unicam perfectionem sic in ea subiectione consistere, ut quo magis Christo subijcitur, eo magis erigamur. Et ratio est manifesta ex ante dictis; nam eo magis erigimur, quo propius ad finem nostrum supernaturalem accedimus; Est enim Finis uniuscujusque rei, sua postrema perfectio, suum complementum, & quod postremum desiderare possit: unde Finis & Summum Bonum convertuntur, ut quod est summum bonum alicui sit ejus finis, & quod est finis, sit summum bonum. Sic etiam dicitur finis prima esse inter alias causas, quia scilicet eas movere ad agendum, & quidquid agunt, totum est propter finem, *quo sublato, ut ait sanctus*

11812
2410.

Thomas, *necesse est alias omnes subtrahi. Sic enim expressis ille verbis: Causarum ad invicem ordinarum si prima subtrahatur, necesse est alias subtrahi: prima autem est causa finalis.* 1. 2. q. 1. m. Atque hinc nobile est illud Effatum, quod *finis cognitio, vita humana est ordinatio.* si videlicet tanquam sagittarii, aliquid, quod spectemus, habeamus. Hinc tam multi praecipue de fine disputant, quem tamen pauci consequuntur; quia forte magis de fine disputant cognoscendo, quam assequendo.

1. 2. q. 1. m.
Ex 1 Eth. 2.

I I P U N C T U M.

SED eo propius ad finem nostrum accedimus, quò magis Christo subijcitur.

Nam cum finis noster proximus & immediatus sit ille gradus perfectionis & gloriae, quò nos Dominus destinavit, cumque ad illum gradum non aliter provehamur, quam per gratiam, quâ nos ipse Christus eo ducit, atque ex consequenti per subiectionem, quâ illi gratiae reddimus; profectò hinc sequitur, quòd eo propius finem nostrum attingemus, quo magis Christo subijcitur. Nam illa est Christi subiectio seu gratia, cui subijcitur, quâ nos eo vehit, *sicut aquila non modo provocans pullos suos ad volandum, sed & eos portans & fovens in volatu.* Hoc est illud destinatum *bravium supernae vocationis Dei in Christo Iesu,* quod tantopere persequabatur Apostolus. Hæc est operatio Christi, secundum quam certare se Idem testatur, dum ait, *ut exhibeamus omnem hominem perfectum in Christo Iesu, in quo & laboro, certando secundum operationem eius, quam operatur in me, in virtute.* Hæc est *mensura regula, quâ mensus est nobis Deus; Hæc mensura donationis Christi, secundum quam unicuique nostrum data est gratia.* Hæc denique *sobrietas, ad quam oportet sapere, ne sapiamus plusquam oportet sapere: Unicuique, inquit, sicut Deus divisi mensuram fidei, sicut enim in uno corpore multa membra habemus, omnia autem membra non eundem actum habent, ita multi unum corpus sumus in Christo; singuli autem alter alterius membra, habentes donationes secundum gratiam, quâ data est nobis differentes.* Vide quænam est tua singularis, quomodo te ei subicias vel resistas, & an tibi loquatur Apostolus: *Inflatus sensu carnis tua non tenes caput ex quo totum corpore.*

Deut. 32.

Phil. 3.

Coloss. 1.

1. Cor. 10.

Rom. 12.

Coloss. 2.

I I I P U N C T U M.

III PUNCTUM.

HINC igitur patet, quod eo magis erigimur in virtutem, in perfectionem, in gratiam & gloriam, quo magis Christo subiciimur; Quia magis attingimus nostrum finem, in quo uno adepto tota nostra profectio & beatitudo consistit. Sic apertè sanctus Augustinus explicans, quomodo Christus Dominus ab Apostolo finis legis dicitur: Quoniam, inquit, quid quid agimus ad illum referimus, & cum ad eum pervenerimus, ultra, quod quaramus, non habebimus. Dicitur enim finis, qui consumit, & dicitur finis qui perficit. Aliter quippe intelligimus cum audimus, finita est cibus, qui manducabatur: & aliter intelligimus cum audimus, finita est vestis, qua texebatur. In utroque audimus, finitum est, sed cibus ut iam non esset: vestis ut perfecta esset. Finis ergo noster perfectio nostra esse debet, perfectio nostra Christus est: In illo enim perficimur, quia ipsius capitis membra sumus. Sic ad praxim egregie sanctus Paulinus Nolanus, Ergo, inquit, illum amemus, quem amare debitum est; illum osculemur, quem osculari castitas est; illi subiciamur, sub quo jacere, supra mundum stare est; propter illum deiciamur, cui cadere resurrectio est; illi commoriamur, in quo vita est. Utrumque etiam Apostolus videtur esse complexus his verbis, quibus & nos crelescere simul & subici Christo, velut capiti membra nos admonet; Crescamus in illo, inquit, per omnia, qui est Christus, ex quo totum corpus com-

positum, & convexum per omnem iuncturam subordinationis, secundum operationem in mensuram uniuscuiusque membri, augmentum corporis facit in adificationem sui in Charitate. Quale monstrum & portentum, si membra corporis nolent regi à capite, selesque illi opponerent? Tale tu monstrum efficeris anime, si Christo repugnas. Veruntamen illi subiecta esto anima mea, quoniam ab ipso patientia mea. Quia ipse Deus meus, & salvator meus, adiutor meus, non emigrabo. Id est, inquit sanctus Augustinus, quamvis hostes insidiantur ubi possunt, calumniebantur ubi possunt, veruntamen Deo subijcitur anima mea, sic subijcitur, sic erigitur. Venit dolor meus, venit & requies mea: Venit tribulatio mea, venit & purgatio mea. Nunquid lucet aurum in fornace aurificis? In monili lucebit, in ornamento lucebit. Patiatur tamen fornacem, ut purgatum à sordibus veniat ad lucem. Quod vult aurifex, facio: ubi me ponit artifex, tolero, jubeor tolerare, novit ille purgare. Ardeat licet palea ad incendendum me, & quasi suspendendum me, illa in cinerem vertitur, ego sordibus careo, quia Deo subijcitur anima mea.

Vide de hac subiectione Christo debita, in 3. parte, Feria 6. hebdomadæ nonæ: & Dominica 14. fusiùs. Expendi etiam potest Veritas, quæ habetur in eadem parte, Feria 2. hebdomadæ undecimæ:

Quod vel inimico nunquam negares, læpissimè recusas Christo.

FERIA QVARTA

QUÆ EST CINERUM.

DE PERFECTA IMITATIONE CHRISTI
Domini, in adimplenda Dei voluntate, sicut
ille fidediter eam consummavit.

AD HÆC EIUS VERBA:

Ego te clarificavi super terram, opus consummavi, quod dedisti mihi ut faciam. Ioan. 17.

VERITAS PRACTICA.

Non quidquid Christus egit, sed quomodo.

SENSVS est, quod ad perfectam Christi imitatio-

nem, non est ita spectandum, quid egerit, quam quomodo illud egerit: ut sic, quæ sunt officii nostri conemur perfecte agere, sicut ille suum opus consummavit.

RATIO est, Quia perfecta Christi imitatio in una
Dei